

Udkommande udført ved den Mængde mindre Skippere og Ejskiffere, der altsamlede ikke ere Fiskere i dette Ords egentlige Betydning, men som under Skibsartens daarlige Konjunkturer for Liden finde en let Leilighed til Fortjeneste og Anvendelse for deres Kjenndskab til Fartøiellads i dette Fiskeris Uøvelse.

Vor egentlige Fiskerbefolkning begyndte strax med at protestere mod Odelæggelsen, ja, toge sig endog paa flere Steder selv tilrette ligeoverfor Uagteringsmændene, men da Protesterne ikke frugtede, ere Fiskerne naturligen paa mange Steder komne til den bedrøvelige, men praktiske Skjendelse, at hellere end at lade Fremmede tage dem Levbrødet bort for deres Dine og selv lide ledige med unyttige Protester, maatte de tage fat med paa Plyndringen, og saaledes er det da gaaet til, at Opfiskningen nu drives systematisk overalt i Farvandet rundt om vore Der, og standses den ikke, vil den ovenomtalte Ligevoigt i vore Fiskeriers Tilstand snart kun eksistere paa Papiret. Der er stet megen Skade, og for hvert Dag, der gaar, uden at preventive Forholdsregler træffes, forøges Skaden, som det vil tage mere end den tiobbelte Tid at udbede.

En Aalemp af en anden Art, som Drivvaadsfiskerne afstedkomme, og som nærmere vil blive paavist senere, er Flytningen og undertiden Odelæggelsen af Sømærker og Brækker, samt Nedslutningen af Lang og Mudder i de udebyede Rønder og Seillob, et Onde, der faar endnu større Betydning, efterhaanden som Lodsvaangen ophører ifølge den seneste Lodslov.

II.

Seg skal naturligvis kun ganske kort i denne Rapport berøre, hvad Regjeringen selv har gjort for at raade Bod paa de ulykkelige Følger af de omtalte Forhold. Den 9de Marts 1872 udkom en Lov, hvis første Paragraf lyder saaledes:

„Det skal herefter være forbudt i de til det danske Sjøterritorium hørende Hve, Bugter, Fjorde og Sund og i øvrigt Fiskeri med Bundsløbsvaad (et med tunge Jernkæddinger, Jernstænger eller anden svær Vægt belæstet Vaad, der med Segl eller Dampkraft slebes og skraber langs Bunden — det engelske Trawl.)“

Den anden Paragraf indeholder Straffebestemmelser for Overtrædelse af Loven.

Indtægten af den til Lovens § 1 heftede Parantes er bleven saa uheldig, at Loven er uanvendelig. Et Bundsløbsvaad, der bevæges frem ved en eller anden Kraft, det være sig Damp, Seil, Roening, Dragning til Land eller Fartøi, som ligge til Ankers, behøver nemlig ikke nogen svær Belastning for at skrabe langs Bunden, naar ikke dennes Bevægning er meget høj og iet, ja, det kan endog gjøre dette uden paahængt Vægt stærkere end et andet med Vægt, naar det er indbundet paa en søregen Maade; det er ogsaa klart, at det Vaad, der drages ved Damp eller Seil, gjør mindre Skade end samme Vægt, jo stærkere den dragende Kraft er; endelig er den tilføjede Oplysning i det engelske Trawl kun forvirrende, thi hvilken Dommer kender det engelske Trawl, og hvorvidt kunne ikke alle de brugelige Vaad kaldes Trawl? En Højesteretsdom af 1/12 73 har stadfæstet en Friindelse ved de lavere Instanser af et anvendt Vaad, der kun var belastet med 24 Pd. og den nu af Drivvaadsfiskerne anvendte Vægt er derfor i Almindelighed 24 Pd. baade paa de store og de smaa Vaad; hvad der ogsaa er irrationelt; der findes dog ofte med større Vægt end den, som Fiskerne selv opgive, men dette kan ikke kontrolleres uden paa selve Fiskepladsen under Drivningen, og dertil have Retstbetjentene ingen Midler.

Nytten af denne Lov har da ogsaa vist sig at være lig Null, og den 21/5 73 nedfattede Regjeringen en Kommission, der skulde tage alle vore Fiskerihold under kyndig Overvejelse og fremkomme med Forslag til en Ordning heraf ved Lov. Resultatet af Kommissionens Arbejder forelægges Landstinget i en af Regjeringen corrigeret Form som et Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark; i Aaret 1875, og det paafølgende Aaraar blev det i Landstinget kun loet ændrede Forslag forelagt Folketinget, hvori Sagen kom til 1ste Behandling og gik i Udvalg. Senere er der ikke rørt ved den.

Var det lykkedes paa dette Stadium at gennemføre den med megen Sagkundskab udarbejdede Lov, vilde upaatvivlelig vore Fiskerier igjen nu være bragte paa Fode; vi ville have været i Besiddelse af en Række bestemte og klare Regler for deres Uøvelse, samt af en Fiskerikontrol, der kunde skaffe Lovene Retskraft, og var denne end maaske i enkelte Retninger vel rigoristisk, ligesom den sikkert i andre Retninger var meget lenkfølgelig, saa kunne de paalagte Vaad jo altid senere lettere løses, end de kunne strammes, og der gjælder her som i øvrige Forhold, hvor der skal træffes preventive Foranstaltninger, at man hellere skal kaste Brønden til, før Bærnet drulner, end bagjætere.